

Καθώς ο πολύπλοκος κόσμος μας, γίνεται ακόμα πιο δυσερμήνευτος είναι ακόμα πιο δύσκολο να φθάσεις σε ένα συμπαγές συμπέρασμα για το τι είναι σωστό, τι λάθος, τι δίκαιο και τι άδικο. Οι πρόσφατες κυβερνητικές κινήσεις για το μέλλον της Δημόσιας τηλεόρασης έρχονται να να ισχυροποιήσουν την παραπάνω τοποθέτηση.

Οτι το ραδιομέγαρο ήταν το πελώριο βαπόρι το οποίο μετά την αντιπολίτευση κουβαλούσε ένα τεράστιο τμήμα του έρματος της κομματοκρατίας δεν επιδέχεται και πολλές αμφισβητήσεις. Ότι αποτέλεσε άλλο ένα δείγμα ενός αργού, πανάκριβου, αναποτελεσματικού Δημοσίου επίσης. Όπως, ότι υπήρξε καταφύγιο βολέματος των ημετέρων. Όλα τούτα όμως δεν σημαίνουν ότι το σύνολο των εργαζομένων σε αυτό ήταν τεμπέληδες, αργόμισθοι και ρεμπεσκέδες. Ούτε ότι το παραγόμενο έργο ήταν για τα σκουπίδια συγκρινόμενο, τόσο με τα ημεδαπά ιδιωτικά κανάλια, όσο και με τα αντίστοιχα κρατικά της γειτονικής π.χ. Ιταλίας.

